

Marian Płachecki

"Opowiadanie o deizie i
presupozycja", Kazimierz
Bartoszyński [w:] "Studia o narracji"
Red. J.Błoński, J.Jaworski, J.Sławiński,
Wrocław 1982 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 26/1-2 (87-88), 323

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/I/ BARTOSZYŃSKI Kazimierz: Opowiadanie a deixis i presupozycja. /W:/ Studia o narracji. Red. J. Błoński, S. Jaworski, J. Sławiński. Wrocław 1982. Oss., PAN IBL. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej, t. LIX, s. 9-18.

Wychodząc od modelowego opisu "elementarnej wypowiedzi pragmatycznej" (EWP) przeciwstawia autor "klasyczne formy narracji" pisemnej, literackiej - formom "nieklasycznym". EWP konstruowana jest przez cechy takie, jak deiktyczność, osadzenie w kręgu presupozycji wspólnych mówiącemu i adresatowi zwłaszcza zaś odnoszących się do najbliższych okoliczności mówienia wynikającą stąd "ograniczoną informacyjną" oraz więź ze zdaniem, jakim jest sam kontakt słowny (przeznaczenie do natychmiastowej "konsumpcji" odbiorczej). Klasyczna postać narracji obudowana jest wokół założeń przeciwnych wymienionym. Formy "nieklasyczne" natomiast ciężą - selektywnie - ku różnym odmianom EWP.

BP/87/88/3

M.P.

/I/ BARTOSZYŃSKI Kazimierz: Teoria miejsc niedookreślenia na tle Ingardenowskiego systemu filozoficznego. /W:/ Wypowiedź literacka a wypowiedź filozoficzna. Red. M. Głowiński, J. Sławiński. Wrocław 1982, Oss., PAN IBL. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej, t. LVIII, s. 183-197.

Praca kojarząca zamierzenia rekonstrukcyjne wobec koncepcji Ingardenowskiej z ogólniejszym namysłem nad możliwością przenoszenia poszczególnych pojęć czy konceptów filozoficznych w obrębie teorii literatury pojętej jako dyscyplina naukowa. Teoria tak radykalnie "uwarunkowana filozoficznie", jak dzieje się to w przypadku Ingardena, nie pozwala się ani wyjmować z kompletnego systemu filozoficznego autora, ani korygować częściowo, jest dziełem jednostkowej podmiotowości.

BP/87/88/4

M.P.